

grunden, hvorfor jeg for mit Vedkommende maa ansee det for særdeles onskeligt, at Herredsfogeder og enkelte Magistratspersoner i Byerne, isom nyde Sportler, komme paa fast Gage, er den, at Sportellovgivningen efter min Mening i en høi Grad trænger til en Reform, og at det vilde være ubilligt og urettiligt at gjøre store Forandringer i de Indtægter, hvormed disse Embedsmænd igjennem Sportlerne lønnes, naar Embedsmændene fremdeles skulle vedblive at lønnes paa den Maade. Naar først disse Embedsmænd ere satte paa fast Gage, er en Reform i Sportellovgivningen en Afslægger deraf, om jeg saa maa sige. Jeg troer virkelig ogsaa, at denne Lovgivning om Sportler i flere Retninger maa kaldes forældet, og at den i høi Grad betynger Omstændighedsforholdene, og at der fra mange Sider ønskes en Nedsættelse eller Modification i de Sætter, som udgjøre de væsentligste Bestanddele i disse Embedsmænds Lønninger.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fattes Lovudkastets Dvergang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 80 Stemmer.

Tscherning: Jeg tillader mig at gjøre det samme Forslag ved dette som ved de foregaaende Lovudkast, nemlig at det henvises til det Udvalg, som er bestemt at skulle nedsættes angaaende dem.

Dette Forslag fattes derpaa under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 79 Stemmer.

Efter Dagsordenen gif man derefter over til første Behandling af Udcast til Lov om en extraordinair Pension for forhenværende Rector, Professor K. C. Nielsen. (Lovudkastet findes i Anhang A. Sp. 439 ff.)

Kraiberg: Da jeg i de Aar, i hvilke Professor Nielsen fungerede som Rector ved den videnskabelige Realskole i Aarhus, virkede i den samme By under Forhold, hvori jeg tildeels maatte kæmpe imod dette lærde og

videnskabelige Institut, har jeg havt særlig Dyrdorbring til at rette mit Blik paa denne Mands Hverv og Virksomhed. Det turde derfor maafee være af nogen Betydning, naar jeg erklærer, at jeg i Gæt og Mæt bekræfter og stadfæster de hæderlige Vidnesbyrd, som indeholdes saavel i Motiverne til Lovudkastet som i et fra Aarhus indkommet Andragende. Der gives enkelte Tilfælde, hvor Thinget vistnok i temmelig høi Grad bør tage Billigheds-Hensyn, enkelte Tilfælde, hvor man, om jeg saa tør sige, bør lade Hjertet raade; nærværende Sag er netop et Tilfælde af denne Art, og jeg kan tilføie, at jeg tør forstikke, at den Imødekommen, der fra Thingets Side maatte blive vist denne værdige Skolemand, vil af Mangfoldige, og det i en vid Kred, blive anerkjendt og paa-skønnet.

G. Winther: Jeg troer ikke, at det vilde være rigtigt at lade Hjertet raade i Sager af den Art; dersom der ikke ved saadanne Pensionerings-Tilfælde var nogen aldeles bestemt Fornuftgrund, noget i høi Grad moralsk Bindende tilstede, troer jeg, at det vilde være meget misligt at gaae ind derpaa, men hvad denne Sag angaaer, saa er der efter min Formening et saadant Moment tilstede. De ærede Herrer have jo alle læst Motiverne til dette Lovudkast, og de ville da deri finde udtalt, at der er givet denne Mand et bestemt Løfte om en forhøiet Pension paa Grund af, at han havde overtaget Skolen i en fremrykket Alder; man bevagede ham til at udtræde af en fordeelig Stilling her i Staden for at gaae hen i Provindsen og udføre en Stats tjeneste, som var ganske ny. Det er af denne Grund, at jeg troer, at man skal gaae ind paa det foreliggende Lovudkast og indrømme det deri Forlangte, der jo dog ikke er noget Stort, idet det Hele beløber sig til 333 Rd. mere, end hvad han efter Pensionens almindelige Regler kan tilkomme. At give en extraordinair Pension til Mand paa Grund af deres Duellighed, det er Noget, som ikke ofte maa komme for, thi det var da ellers ligesom at kaste Skygge paa de Mand, som have været meget hæderlige i deres Embedsforhold, men for hvilke der slet ikke gjøres